

Crònica d'una traïció

La més gran mobilització feta mai a Blanes va fer possible que el Parlament de Catalunya aprovés per unanimitat la protecció de l'espai conegut com a "Pinya de Rosa", 500.000 metres quadrats entre Blanes i Lloret, un dels darrers espais ben conservats a la Costa Brava. Alguns partits que mai van creure en la protecció d'aquest espai, sobre el qual pesava un pla urbanístic en marxa per fer-hi una urbanització, van canviar de parer a causa de la pressió popular de més de divuit mil signatures. Però un cop aprovada la llei de creació del PEIN, van començar els problemes de la classe política per complir "la llei" que ells mateixos havien aprovat.

No tots els partits polítics hi tenen la mateixa responsabilitat.

En el seu moment la plataforma ciutadana Salvem Pinya de Rosa va fer arribar als partits polítics una proposta per salvar la finca, i va ser ERC qui va proposar i redactar una proposició de llei per declarar zona PEIN la finca, proposta que va oferir a la resta de partits perquè la signessin, i finalment la PL va ser aprovada al Parlament de Catalunya per unanimitat.

Qui no fa la feina i traeix la llei i la voluntat popular?

La conselleria de Política Territorial dirigida per Joaquim Nadal (PSC) va posar tota mena de traves a comprar via expropiació la finca, com també va renunciar a buscar partides al Ministeri de Medi Ambient llavors en mans de Cristina Narbona (PSOE-PSC), que va destinar més de 40 milions d'euros per a la compra d'espais protegits a la costa. Fins i tot el grup parlamentari d'ERC a Madrid va presentar una esmena, rebutjada pel PSC, que incloïa una partida per a la compra de Pinya de Rosa. En definitiva, Nadal va renunciar a exercir el dret de retracte per posar a mans públiques una finca única en plena Costa Brava.

També hi va jugar en contra la conselleria de Medi Ambient dirigida per Francesc Baltasar (IC-EUiA), que malgrat expressar una tímida voluntat de recuperar la finca per a la ciutadania, aviat va claudicar davant el conseller Nadal i va fer una sortida endavant per guanyar temps i ampliar els límits del PEIN amb la finca de l'Obreria de Santa Cristina, que comportà un litigi judicial que va acabar perdent. Incapaç de constituir el consell rector i el seu pla d'usos, va demostrar una clara incapacitat per gestionar el medi ambient. La seva mala gestió el va portar fins i tot a inhibir-se del brutal desbrossament i tancament de la finca a mans de l'actual propietari.

Gràcies a Quim Nadal i a Francesc Baltasar ara el propietari ha tancat l'accés al jardí botànic.

Aquestes dues conselleries són les principals responsables de la dramàtica situació en què es troba el paratge; per tant, cal que diguem les coses pel seu nom, cal exigir responsabilitats polítiques per aquesta desídia i per haver abandonat les demandes de la voluntat popular; Pinya de Rosa podia haver estat una finca pública, per un preu raonable.

Tan sols la fermesa per tal que el propietari respecti la llei i l'expropiació que preveu la llei de l'espai farà justícia a la demanda unànime del territori de #SalvemPinyadeRosa.

La mateixa llei aprovada per tots els partits del Parlament de Catalunya preveu el dret de l'administració a l'expropiació, i aquesta és l'única manera de garantir un futur raonable per al PEIN de Pinya de Rosa. Ens calen governants agosarats i amb ambició de país; com podem callar i permetre, ni que sigui per amor propi, que una finca única a la Costa Brava, com Pinya de Rosa, passi a mans d'un multimilionari, per dir alguna cosa? Ni que

sigui per orgull de país, cal exigir un gest vers els ciutadans i vers els divuit mil signants de Salvem Pinya de Rosa.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/750572-cronica-duna-traicio.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss